

Arrest

nr. 106 511 van 9 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. A. MIANG verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine en afkomstig uit het dorp Arteni, nabij de stad Talin. U werkte als verpleegster in de kliniek te Arteni.

In februari 2006 werd u benaderd door 2 mannen, de zakenman R. M. die woonde in uw dorp, en een zekere K., die werkte op een ministerie in Erevan.

U werd onder druk gezet om de medische kaart van de zoon van R. om te wisselen met de medische kaart van A. N., die leed aan epilepsie. U vermoedt dat R. zo wou regelen dat zijn zoon geen legerdienst zou hoeven te doen.

Toen u weigerde werd u door hen bedreigd en onder druk gezet. Na een tiental dagen kon u deze situatie niet langer aan en gaf u toe aan hun vraag. U wisselde de gegevens van de medische kaarten en in ruil hiervoor kreeg u een beter betaalde job in de kliniek.

In april 2008 werd A. opgeroepen om zijn legerdienst te vervullen. Zijn ouders protesteerden en dienden klacht in omdat A. ziek was. Ze vonden nergens gehoor omdat zijn medische kaart niet vermeldde dat hij leed aan epilepsie.

A. werd ingelijfd in het leger en overleed anderhalve maand later na een epileptische aanval.

Zijn ouders stelden een onderzoek in en wilden weten wie verantwoordelijk was voor de dood van hun kind.

Op 07/07/2008 werd u meegenomen door de politie voor ondervraging. Ze legden u de door u vervalste medische kaarten voor. U kon niet ontkennen dat het uw handschrift was maar u ontkende als zou A. aan epilepsie geleden hebben. Hierna mocht u naar huis gaan.

De volgende dag werden R. en zijn zoon ondervraagd bij de politie. De politie was ondertussen te weten gekomen dat zijn zoon kerngezond was.

U werd hierna bedreigd door R. opdat u niet zou bekennen dat u op vraag van hem de medische kaarten had verwisseld.

Ondertussen was de familie van A. te weten gekomen dat u onterecht de zoon van R. had ziek verklaard. Hierop werd u door hen bedreigd en werden stenen naar uw huis gegooid.

U verbleef een paar dagen bij uw buurvrouw waarna u op 11/08/2008 met het vliegtuig naar België kwam. De passeur bracht u onder bij enkele mensen en zei dat hij binnen twee dagen zou terugkomen, hetgeen hij echter niet deed. Uw medicijnen waren bijna op en u diende een dokter te raadplegen.

De mensen waarbij u verbleef zeiden dat u te laat was om nog een asielaanvraag in te dienen en dat u een beroep moest doen op een advocaat om een verblijfsvergunning o.b.v. medische redenen (9 ter) aan te vragen.

U kreeg een oranje kaart die drie jaar geldig was.

Op 14/11/2012 vroeg u asiel aan in België.

U bent in het bezit van uw geboorteakte en een schriftelijke verklaring van uw buurvrouw in Arteni.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 5-7; schriftelijke verklaring dd. 26/01/2013) dat uw problemen verband houden met één van de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie.

U verklaarde namelijk vervolging te vrezen van de Armeense autoriteiten omdat u in de uitoefening van uw beroep als verpleegster medische kaarten had verwisseld waardoor A. N. onterecht legerdienst moest vervullen en er kwam te overlijden na een epileptische aanval.

U pleegde die fraude nadat u onder druk werd gezet door R. M. die zo wou vermijden dat zijn zoon zijn legerdienst diende te vervullen. Ter compensatie kreeg u via R. een beter betalende job.

U vreest eveneens R. die nadat u was ondervraagd door de politie u bedreigde opdat u niet aan de politie zou vertellen dat u de medische kaarten op vraag van hem had gewisseld.

U werd eveneens beledigd en bedreigd door de ouders van A. omwille van uw rol in de problemen van hun zoon.

U haalt in uw asielrelaas geen feiten aan die getuigen van een vervolging omwille van uw ras, nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of het feit dat u zou behoren tot een bepaalde sociale groep.

Aldus ressorteren de door u aangehaalde problemen niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Evenmin kan u aannemelijk maken dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, noch om andere redenen niet op een eerlijk proces zou kunnen rekenen indien u zou worden aangeklaagd voor fraude noch op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen voor de bedreigingen van R.

U verklaart immers (CGVS p. 9-10) dat u onrechtstreeks verantwoordelijk bent voor de dood van A. en dat het normaal is dat u hiervoor zou worden vervolgd door de Armeense autoriteiten.

U verklaart ook (CGVS p. 7-8) dat indien u aan de politie had doorgegeven dat R. u onder had gezet om die fraude te plegen, R. veroordeeld zou worden tot een gevangenisstraf, waaruit aldus blijkt dat de bevoegde autoriteiten volgens u bereid waren om op te treden tegen R.

Er blijkt verder uit uw verklaringen dat toen u onder druk werd gezet door R. om fraude te plegen u hiervan nooit melding heeft gemaakt bij de autoriteiten noch bij de directie van het hospitaal waar u werkte.

Uw verklaring (CGVS p. 8) dat u bang was voor R. die dreigde dat u uw werk zou verliezen en dat u geen problemen zou hebben gehad indien A. niet was omgekomen, zijn uiteraard niet afdoende als

verschoningsgrond. Van iemand in uw situatie kan redelijkerwijze verwacht worden dat u op zijn minst een poging onderneemt om bescherming te vinden.

Uit uw verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal blijkt ook dat u sinds 11/08/2008 aanwezig bent op het Belgisch grondgebied (bijlage 26; DVZ verklaring p. 8; CGVS p. 2).

Pas op 14/11/2012 diende u een asielaanvraag in voor de Belgische autoriteiten.

U stelde dat u op aanraden van de mensen bij wie u door de passeur was ondergebracht geen asielaanvraag indiende omdat de termijn van tien dagen reeds verstreken was en u aldus te laat was. Hierna deed u een beroep op een advocaat die voor u een medische regularisatie aanvroeg (9 ter). U kreeg een oranje kaart die geldig was tot januari 2012.

Deze door u opgegeven reden voor de laattijdigheid van uw asielaanvraag kan niet als een geldige verantwoording worden beschouwd.

U verklaart immers (CGVS p. 4) dat uw medische problemen geen reden waren om uw land te verlaten maar dat u vertrokken bent voor de problemen die u nu aanbrengt in uw asielrelaas.

Redelijkerwijze kan echter van iemand die zijn land ontvlucht omdat zij nood heeft aan internationale bescherming verwacht worden dat die een asielaanvraag indient kort na aankomst in België of althans in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich zo snel mogelijk te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en met bekwame spoed een asielaanvraag indient.

Uw bewering dat u pas recent - i.e. 5 jaar na uw aankomst in België - heeft vernomen dat u alsnog een asielaanvraag kon indienen, en dat sommigen soms zelfs meerdere keren asiel aanvragen, is niet ernstig.

Deze vaststelling doet manifest afbreuk aan het acute karakter van uw nood aan internationale bescherming en relativeert als dusdanig op zwaarwichtige wijze de ernst van de door u beweerde vrees voor vervolging.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Uw geboorteakte bevat louter persoonsgegevens.

De schriftelijke verklaring van uw buurvrouw in Armenië vermeldt dat de politie en de personen met wie u in Armenië problemen had nog steeds bij u thuis langskomen. Een dergelijke brief op grond van getuigenissen van uw buurvrouw kan bezwaarlijk als een objectief bewijs van uw beweerde vervolgingsfeiten worden aanzien en is evenmin van die aard dat de hierboven gemaakte vaststellingen in een ander daglicht worden geplaatst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 27 april 2013 een schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zij stelt vast dat haar de erkenning van vluchtelingenstatus werd geweigerd omdat zij niet onder het toepassingsgebied valt van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoekster wijst er echter op dat zij aangaande haar problemen in haar land van herkomst niet kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten aldaar.

Het feit dat zij niet kan rekenen op een eerlijk proces, is volgens haar een vervolgingsfactor.

Verzoekster herhaalt haar eerdere verklaringen dat zij niet naar België is gekomen om medische redenen, doch om te ontkomen aan problemen in Armenië waartegen de autoriteiten aldaar haar niet konden beschermen.

Zij herhaalt eveneens dat zij in België eerst een verblijf op medische gronden heeft aangevraagd, aangezien de termijn voor het indienen van een asielaanvraag verstreken was.

Zij laat tenslotte nog gelden dat bijna vijf jaar na de feiten, de politie en de mensen met wie zij problemen had in haar land, bij haar thuis blijven langskomen.

Zij besluit dat van haar de vluchtelingenstatus moet worden erkend of dat haar de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat zij voor haar problemen in haar land niet op bescherming van de Armeense autoriteiten kon rekenen en dat dit een vervolgingsfactor uitmaakt, stelt de Raad vast dat verzoekster vooreerst niet aannemelijk maakt dat zij niet op een eerlijk proces kan rekenen omwille van een vervolgingsgrond zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag

De Raad stelt vast dat verzoekster bij haar verhoor op 12 maart 2013 op het Commissariaat-generaal verklaarde dat (zie p. 7, 8) indien zij aan de politie zou hebben gemeld dat zij op vraag van R. fraude had gepleegd, deze een gevangenisstraf riskeerde en haar daarom bedreigde om te zwijgen en haar aanraade om te vluchten uit haar land.

Zij verklaarde dat zij geen beroep heeft gedaan op de autoriteiten omdat zij bang was en ook geen advocaat heeft geraadpleegd om hulp te bekomen.

Zij blijkt er zich van bewust te zijn (zie p. 9, 10) dat zij schuld draagt aan de dood van A., bestempelt de vervolging die tegen haar zou zijn ingesteld als "natuurlijk" en stelt dat zij bang is om voor de rechtbank te worden gebracht.

Uit haar verklaringen blijkt derhalve helemaal niet dat de autoriteiten onmachtig of onwillig waren om op te treden tegen R. of dat indien zij bij de zaak betrokken zou worden, zij op geen eerlijk proces zou kunnen rekenen.

Waar verzoekster stelt bang te zijn, blijkt dit te zijn ingegeven (zie p. 10) door de eventualiteit van een rechtszaak, door de afwezigheid van werk en een huis in haar land van herkomst.

Haar verklaring dat zij bang was voor R. die dreigde dat zij haar werk zou verliezen en dat zij geen problemen zou hebben gehad indien A. niet was omgekomen, zijn uiteraard niet afdoende als verschoningsgrond om geen beroep te doen op de autoriteiten.

Voor het overige beperkt verzoekster zich tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van dezelfde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij echter in gebreke blijft.

De motieven in de bestreden beslissing zijn pertinent en vinden allen steun in het administratief dossier. Gelet op het feit dat verzoekster er niet in slaagt deze motieven *in concreto* te weerleggen, bevestigt de Raad de bestreden beslissing in al haar onderdelen:

“Er dient te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 5-7; schriftelijke verklaring dd. 26/01/2013) dat uw problemen verband houden met één van de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie. U verklaarde namelijk vervolging te vrezen van de Armeense autoriteiten omdat u in de uitoefening van uw beroep als verpleegster medische kaarten had verwisseld waardoor A. N. onterecht legerdienst moest vervullen en er kwam te overlijden na een epileptische aanval. U pleegde die fraude nadat u onder druk werd gezet door R. M. die zo wou vermijden dat zijn zoon zijn legerdienst diende te vervullen. Ter compensatie kreeg u via R. een beter betalende job. U vreest eveneens R. die nadat u was ondervraagd door de politie u bedreigde opdat u niet aan de politie zou vertellen dat u de medische kaarten op vraag van hem had gewisseld. U werd eveneens beledigd en bedreigd door de ouders van A. omwille van uw rol in de problemen van hun zoon. U haalt in uw asielrelaas geen feiten aan die getuigen van een vervolging omwille van uw ras, nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of het feit dat u zou behoren tot een bepaalde sociale groep. Aldus ressorteren de door u aangehaalde problemen niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Evenmin kan u aannemelijk maken dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, noch om andere redenen niet op een eerlijk proces zou kunnen rekenen indien u zou worden aangeklaagd voor fraude noch op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen voor de bedreigingen van R. U verklaart immers (CGVS p. 9-10) dat u onrechtstreeks verantwoordelijk bent voor de dood van A. en dat het normaal is dat u hiervoor zou worden vervolgd door de Armeense autoriteiten. U verklaart ook (CGVS p. 7-8) dat indien u aan de politie had doorgegeven dat R. u onder had gezet om die fraude te plegen, R. veroordeeld zou worden tot een gevangenisstraf, waaruit aldus blijkt dat de bevoegde autoriteiten volgens u bereid waren om op te treden tegen R. Er blijkt verder uit uw verklaringen dat toen u onder druk werd gezet door R. om fraude te plegen u hiervan nooit melding heeft gemaakt bij de autoriteiten noch bij de directie van het hospitaal waar u werkte. Uw verklaring (CGVS p. 8) dat u bang was voor R. die dreigde dat u uw werk zou verliezen en dat u geen problemen zou hebben gehad indien A. niet was omgekomen, zijn uiteraard niet afdoende als verschoningsgrond. Van iemand in uw situatie kan redelijkerwijze verwacht worden dat u op zijn minst een poging onderneemt om bescherming te vinden.

Uit uw verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal blijkt ook dat u sinds 11/08/2008 aanwezig bent op het Belgisch grondgebied (bijlage 26; DVZ verklaring p. 8; CGVS p. 2). Pas op 14/11/2012 diende u een asielaanvraag in voor de Belgische autoriteiten. U stelde dat u op aanraden van de mensen bij wie u door de passeur was ondergebracht geen asielaanvraag indiende omdat de termijn van tien dagen reeds verstreken was en u aldus te laat was. Hierna deed u een beroep op een advocaat die voor u een medische regularisatie aanvraag (9 ter). U kreeg een oranje kaart die geldig was tot januari 2012. Deze door u opgegeven reden voor de laattijdigheid van uw asielaanvraag kan niet als een geldige verantwoording worden beschouwd. U verklaart immers (CGVS p. 4) dat uw medische problemen geen reden waren om uw land te verlaten maar dat u vertrokken bent voor de problemen die u nu aanbrengt in uw asielrelaas. Redelijkerwijze kan echter van iemand die zijn land ontvlucht omdat zij nood heeft aan internationale bescherming verwacht worden dat die een asielaanvraag indient kort na aankomst in België of althans in het gastland ernstige

pogingen onderneemt om zich zo snel mogelijk te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en met bekwame spoed een asielaanvraag indient. Uw bewering dat u pas recent - i.e. 5 jaar na uw aankomst in België - heeft vernomen dat u alsnog een asielaanvraag kon indienen, en dat sommigen soms zelfs meerdere keren asiel aanvragen, is niet ernstig. Deze vaststelling doet manifest afbreuk aan het acute karakter van uw nood aan internationale bescherming en relateert als dusdanig op zwaarwichtige wijze de ernst van de door u beweerde vrees voor vervolging.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw geboorteakte bevat louter persoonsgegevens. De schriftelijke verklaring van uw buurvrouw in Armenië vermeldt dat de politie en de personen met wie u in Armenië problemen had nog steeds bij u thuis langskomen. Een dergelijke brief op grond van getuigenissen van uw buurvrouw kan bezwaarlijk als een objectief bewijs van uw beweerde vervolgingsfeiten worden aanzien en is evenmin van die aard dat de hierboven gemaakte vaststellingen in een ander daglicht worden geplaatst.”

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij haar land van herkomst heeft verlaten uit vrees voor vervolging als bedoeld in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land kan of wegens dat risico, wil stellen zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE